

Rep. Nr. 23/15

*

AR. NB-014-04
E/XXXX

*

Eindbeslissing van
8 juli 2015

*

Beroep tegen de
beslissing van het Comité
van 28 mei 2004

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van. DE HEER A...,
kinesitherapeut, wonend te XXXX,

Appellant, vertegenwoordigd door meester B .
loco meester C..., advocaat te XXXX

Tegen. RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE, openbare
instelling, met zetel te 1150 Brussel,
Tervurenlaan 211,

geintimeerde, voor wie is verschenen, dokter D...,
geneesheer-inspecteur en mevrouw E..., attaché,
ambtenaren bij geintimeerde

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 23 april 2015 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV

*

* *

Voorgaanden in de procedure

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder

- de beslissing van het Comité van 28 mei 2004, betekend aan A . op 29 juni 2004,

- het verzoekschrift tot hoger beroep van A van 27 juli 2004, ontvangen op de griffie op 28 juli 2004,
- de conclusies voor de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV (DGEC), de geïntimeerde van 25 februari 2013, neergelegd ter griffie op 8 maart 2013,
- de conclusies van A, de appellant, van 3 juni 2013, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 4 juni 2013,
- de conclusies voor de geïntimeerde van 5 augustus 2014, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 5 augustus 2014,
- de vaststelling van rechtsdag op 23 april 2015

Op de openbare terechtzitting van 23 april 2015 werd de appellant vertegenwoordigd door meester B loco meester C.... Zij werd gehoord in de uiteenzetting van de middelen en conclusies voor de appellant

Op deze terechtzitting zijn mevrouw E en dokter D . verschenen voor de DGEC (de geïntimeerde) Zij werden gehoord in de uiteenzetting van de middelen en conclusies voor de geïntimeerde.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 28 mei 2015, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep Op de terechtzitting van 28 mei 2015 werd de zaak wegens verder beraad voor uitspraak verdaagd naar de buitengewone openbare terechtzitting van 8 juli 2015

*
* *

1. Voorwerp van de oorspronkelijke vordering

Bij proces-verbaal van vaststelling van 15 juni 2001 werden aan A volgende inbreuken ten laste gelegd:

- 1 het in rekening brengen van niet verleende verstrekkingen,
- 2 het in rekening brengen van verstrekkingen met een hogere sleutelletterwaarde dan de werkelijk verleende verstrekkingen. Individuele kinesitherapiezittingen verricht in de praktijkkamer van de kinesitherapeut worden ten onrechte in rekening gebracht voor zittingen bij de rechthebbende thuis,

- 3 het ten onrechte in rekening brengen van verstrekkingen omdat aan bepaalde reglementaire voorwaarden niet werd voldaan
- kinesitherapeutische verstrekkingen werden aangerekend zonder dat een geldig voorschrift voorhanden was;
 - het aanrekenen van kinesitherapieverstrekkingen tijdens een periode van verbod tot verzekeringstegemoetkoming uitgesproken door de Beperkte Kamer en de Commissie van beroep

TENLASTELEGGING	VERZEKERDEN	AANTAL	BEDRAG IN EURO
1: NIET-VERLEENDE VERSTREKKINGEN	22	324	2975,37
2: TE HOGE SLEUTELLETTER-WAARDE	5	329	451,41
3.1: VERSTREKKINGEN AANGEREKEND ZONDER GELDIG VOORSCHRIFT	29	1 182	11571,30
3.2: VERSTREKKINGEN AANGEREKEND TIJDENS PERIODE VAN SCHORSING	1	9	110,66
TOTAAL	32	1.844	€ 13.729,66

2. De bestreden beslissing van het Comité

Bij beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 28 mei 2004 werd A veroordeeld tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties voor een totaal bedrag van € 13 729,66.

Bij dezelfde beslissing werd hem een administratieve geldboete opgelegd van € 5.402,04, zijnde de som van 100% van het ten onrechte aangerekende bedrag bedoeld in tenlastelegging 1 en 20% van het ten onrechte aangerekende bedrag bedoeld in de tenlasteleggingen 2, 3 1 en 3 2

3. De vorderingen van de partijen in hoger beroep

3.1. De appellant vraagt bij conclusie van 3 juni 2013 vooreerst dat de conclusies van de geïntimeerde uit de debatten worden geweerd

Hij verzoekt het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing teniet te doen en opnieuw wijzende

- In hoofdorde

te zeggen voor recht dat de oorspronkelijke vordering van de geïntimeerde ontoelaatbaar, minstens ongegrond zijn;

- In ondergeschikte orde wat betreft de administratieve geldboete

het gevorderde bedrag af te wijzen en enkel een eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken, minstens toepassing te maken van de retroactieve werking van de mildere strafwet en de geldboete te beperken tot het wettelijk minimum, rekening houdend met de verzachtende omstandigheden,

- In ondergeschikte orde wat betreft de terugvordering

de terugvordering te beperken tot de wettelijke minima en te zeggen voor recht dat de geïntimeerde niet gerechtigd is op enige intrest,

- In uiterst ondergeschikte orde

te zeggen dat het dossier niet in staat is om te worden beoordeeld en alvorens recht te doen volgende bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen

- een verhoor van de patiënten F., G., H., I. en J. over de periode, de plaats en het tijdstip van behandeling, alsook over de aandoening waarvoor zij werden behandeld,
- een verhoor van de behandelende artsen van deze patiënten over de diagnose, pathologie en voorgeschreven behandeling, alsook over zijn verslag, met vraag tot voorlegging ervan;
- de voorlegging van de profielen met betrekking tot de voormelde patiënten,
- een schriftonderzoek met betrekking tot het handschrift op de voorschriften bedoeld onder tenlastelegging 3.1. en meer bepaald naar de handtekening waarvan de echtheid door de arts wordt ontkend,
- een confrontatie met de artsen K., L. en M....

3.2. De Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV (DGEC), de geïntimeerde, vraagt bij conclusie van 5 augustus 2014 het hoger beroep ontvankelijk doch slechts gedeeltelijk gegrond te verklaren

De geïntimeerde vraagt dat de Kamer van beroep tenlastelegging 1 en 3 zou weerhouden en dus zou bevestigen dat de appellant de bedoelde prestaties wel degelijk moet terugbetalen.

De geïntimeerde vraagt dat de Kamer van beroep de bestreden beslissing van het Comité van 28 mei 2004 voor het overige zou vernietigen, en bijgevolg te zeggen dat tenlastelegging 2 niet langer wordt weerhouden en dat er geen administratieve geldboete wordt opgelegd

4. De grieven van het hoger beroep

4.1. De appellant werpt in hoofddorde op dat de vorderingen verjaard zijn omdat de bestreden beslissing van het Comité werd genomen na het verstrijken van de termijn van 3 jaar na de kennisname van de feiten

In ondergeschikte orde stelt de appellant dat de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak is overschreden en dat de rechten van verdediging hierdoor zijn geschonden

In de meest ondergeschikte orde gedraagt de appellant zich naar het oordeel van de Kamer van beroep voor wat de eerste tenlastelegging betreft

De tweede tenlastelegging wordt betwist omdat de behandelingen die de verzekerden ondergingen enkel mogelijk waren in het kabinet en er ernstige vragen rijzen bij de verklaringen van de verzekerden, die hetzij niet duidelijk zijn, hetzij op verwarring of vergetelheid kunnen gesteund zijn. In dit verband wordt gevraagd om voorafgaandelijk minstens onderzoeksmaatregelen te bevelen

De derde tenlastelegging wordt formeel betwist in zoverre deze is gesteund op een wijziging van voorschriften van de voorschrijvende geneesheren. De appellant vraagt een voorafgaand schriftonderzoek in zoverre de handtekening van de arts wordt ontkend en een confrontatie met de betrokken artsen die hem volgens de appellant niet gunstig gezind waren omdat hij de praktijken inzake de doorverwijzing naar een sportkliniek had aangekaart. Ten aanzien van de onvolkomenheden in de voorschriften stelt de appellant dat hij verplicht was deze uit te voeren op risico zijn ganse patientenbestand te verliezen

De aanrekening van prestaties voor één patient in de periode van schorsing opgelopen naar aanleiding van een voorgaande zaak, wordt niet betwist maar de waarde ervan werd volgens de appellant terugbetaald

4.2. De geïntimeerde betwist de ingeroepen verjaring omdat de termijn van artikel 141, § 7 van de ZIV-wet (zoals destijds van

toepassing) werd nageleefd

De geintimeerde merkt ten aanzien van de exceptie van de overschrijding van de redelijke termijn op dat de appellant de afhandeling van de zaak had kunnen benaarstigen

De geintimeerde neemt wel aan dat er als gevolg van het tijdsverloop geen administratieve geldboete meer kan worden opgelegd en dat de tweede tenlastelegging, gesteund op de verklaringen van de verzekerden, niet te weerhouden is

De eerste tenlastelegging is volgens de geintimeerde niet betwist en dient te worden weerhouden

Ten aanzien van de derde tenlastelegging betreffende het ontbreken van essentiële gegevens op het voorschrift van de arts stelt de geintimeerde dat de appellant reeds eerder geweest was op dergelijke inbreuken

Volgens de geintimeerde wordt door de appellant echter niet betwist dat er wijzigingen zijn aangebracht aan de voorschriften en kan de stelling dat hij dit niet heeft gedaan niet worden weerhouden nu er geen derde betrokken is in deze aangelegenheid

De geintimeerde bevestigt dat de waarde van de verstrekkingen zijn terugbetaald, in zoverre het gaat om prestaties aangerekend tijdens de periode van schorsing

*
* *

5. Beoordeling

5.1. De vordering tot het weren van conclusies voor de geintimeerde

De appellant vraagt vooraf dat de conclusies neergelegd voor de geintimeerde ter griffie op 25 februari 2013 uit de debatten worden geweerd

Als reden daartoe wordt aangehaald dat het verzoekschrift tot hoger beroep dateert van 27 juli 2004 en dat de termijn voor het overmaken van antwoordconclusies ruimschoots werd overschreden

De appellant beroept zich ter staving van deze eis op het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot vaststelling van het Procedurereglement

Deze vordering is evenwel niet gegrond.

Ten aanzien van de beroepen die vóór de datum van inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 – d 1 30

juni 2008 - zijn ingesteld, zijn de termijnen voor het overmaken van de (antwoord)conclusies enkel voorgeschreven op straf van ambtshalve wering uit de debatten, wanneer zij werden bepaald bij beschikking van de voorzitter van de Kamer van beroep (cf art. 21 koninklijk besluit van 9 mei 2008)

Deze regel gold overigens ook vóór de inwerkingtreding van het Procedurereglement van 2008 en dit krachtens artikel 310septies van het koninklijk besluit van 3 juli 1996

Aangezien het beroep in deze zaak werd ingesteld op 28 juli 2004 en er ter zake geen initiatief werd genomen om een vaststelling van de conclusietermijnen bij beschikking van de voorzitter te vragen, zijn er geen termijnen bepaald welke op straf van ambtshalve wering uit de debatten voorgeschreven zouden zijn.

De vordering van de appellant om de conclusies voor de geïntimeerde neergelegd in het kader van de procedure voor de Kamer van beroep uit de debatten te weren, is ongegrond

5.2. De exceptie van verjaring

De appellant werpt in hoofdorde op dat de vorderingen verjaard zijn omdat de bestreden beslissing van het Comité werd genomen na het verstrijken van de termijn van 3 jaar na de kennisname van de feiten

Hij beroept zich daartoe op artikel 141, § 7 van de ZIV-Wet 1994, van toepassing op inbreuken gepleegd vóór de inwerkingtreding van de Gezondheidswet van 13 december 2006 (B S 22 december 2006 (ed II)) op 15 mei 2007 (cf art 112 van de wet van 13 december 2006, zoals vervangen door artikel 261 van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (B S 28 december 2006 (ed III))).

Krachtens dit artikel moet de administratieve geldboete door het Comité worden uitgesproken binnen 3 jaar, te rekenen vanaf de datum waarop de inbreuk werd vastgesteld

Het proces-verbaal van vaststelling dateert ter zake van 15 juni 2001, terwijl de beslissing door het Comité werd genomen op 28 mei 2004. Van een overschrijding van de voormelde termijn van drie jaar kan bijgevolg niet worden gesproken

De appellant gaat er van uit dat de aard en de omvang van de tenlasteleggingen reeds eerder gekend waren en verwijst daartoe naar de periode waarin de verzekerden zijn verhoord en naar het feit dat deze verhoren tot halverwege mei 2001 zijn afgenomen

De termijn waarbinnen een geldboete moet worden uitgesproken, vangt evenwel niet aan op het tijdstip van kennisname van elke fout

in de loop van het onderzoek, maar wel op datum van vaststelling van de inbreuken bij proces-verbaal opgemaakt overeenkomstig artikel 169 van de ZIV-wet (zoals destijds van toepassing)

De exceptie van verjaring is ongegrond

5.3. De schending van de redelijke termijn

5.3.1. De appellant werpt op dat de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak is overschreden

Deze vaststelling wordt op zich niet betwist en is terecht

Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet worden behandeld, is ter zake van toepassing

Het betreft een algemeen rechtsbeginsel dat eveneens geldt voor administratieve rechtscolleges en bijgevolg ook voor de Kamer van beroep

Gelet op het tijdsverloop sinds de vaststelling van de inbreuken in juni 2001 en het instellen van het hoger beroep in juli 2004 tegen de bestreden beslissing van het Comité van 28 mei 2004, staat het vast dat het beginsel van een redelijke termijn voor de behandeling van de zaak op heden werd overschreden

Dit tijdsverloop werd weliswaar mede beïnvloed door de praktische en organisatorische problemen die gepaard zijn gegaan met de opeenvolgende wetwijzigingen (cf o m de Gezondheidswetten van 2006), waarbij niet in adequate overgangsmaatregelen werd voorzien, doch dit verschoont de overschrijding van de redelijke termijn in deze zaak niet

De vaststelling blijft dat er meer dan 14 jaar is verstreken sinds de vaststelling van de inbreuken en meer dan 11 jaar sinds de bestreden beslissing van het Comité van 28 mei 2004

De schending van de redelijke termijn voor de afhandeling van deze zaak wordt terecht ingeroepen

5.3.2. De overschrijding van de redelijke termijn heeft niet het verval van de vordering tot gevolg

De Kamer van beroep dient op straffe van rechtsweigeren nog steeds uitspraak te verlenen over de vordering

De appelland stelt niettemin dat de geïntimeerde, die na het instellen van het hoger beroep gedurende bijna 9 jaar geen enkele proceshandeling heeft gesteld, zijn recht tot het stellen van een

vordering zou hebben verwerkt door misbruik van procesrecht

Deze stelling kan in de gegeven omstandigheden echter niet worden bijgetreden

Dat de geïntimeerde de indruk zou hebben gewekt niet langer aanspraak te maken op de initiële eisen en zijn recht zou hebben verwerkt, zoals de appellante aanvoert, kan uit het louter tijdsverloop of het louter stilzitten immers niet zomaar worden afgeleid

Het stilzitten kan ook met andere factoren te maken hebben, zoals bijvoorbeeld de organisatorische en praktische problemen die de geïntimeerde inroept en welke betrekking hebben op de oprichting van de nieuwe administratieve rechtscolleges. De conclusie dat een houding werd aangenomen die in strijd is met de handhaving van de initiële vorderingen, is bijgevolg niet aangetoond.

Opdat er sprake is van rechtsmisbruik die tot herstelmaatregelen aanleiding kan geven, moet bovendien vaststaan dat een kennelijke fout werd begaan die een bijzondere schade heeft veroorzaakt

Ook aan deze voorwaarden blijkt niet te zijn voldaan

De appellante stelt dat hem als gevolg van het tijdsverloop een kans op redelijk verweer werd ontnomen. Zelfs aangenomen dat het louter stilzitten van de geïntimeerde als een kennelijke fout te beschouwen is, blijft echter de vraag naar het causaal verband met de ingeroepen schade. Op de bemerking van de geïntimeerde dat de appellante zelf initiatief had kunnen nemen om de zaak te laten beslechten, doch dit heeft nagelaten, gaat de appellante niet in. Bovendien kan ook niet bij voorbaat worden vastgesteld dat hem het recht op verweer volledig werd ontnomen. Dit dient nader te worden aangetoond in functie van het verweer gevoerd over de concrete geschilpunten.

De Kamer van beroep besluit dat het tijdsverloop in deze zaak op zich niet volstaat om de vorderingen van de geïntimeerde af te wijzen als ontoelaatbaar ingevolge rechtsverwerking of rechtsmisbruik.

De schending van de redelijke termijn kan wel worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging, alsook bij het bepalen van de eventuele sanctie (RvSt 3 juni 2004, XXXX, nr 132 001, RvSt 10 juni 2004, XXXX, nr 132 234, www.raadvst-consetat.be)

De gevolgen hiervan dienen evenwel punt per punt te worden nagegaan. Dit komt hierna aan bod.

5.3.3. De overschrijding van de redelijke termijn heeft ter zake in de eerste plaats gevolgen voor de administratieve geldboete.

Zoals de geintimeerde intussen ook bevestigt, kan er ter zake gelet op het tijdsverloop van meer dan 14 jaar sinds de tenlastegelegde feiten geen administratieve geldboete meer worden uitgesproken

Het opleggen van een sanctie is immers niet meer redelijk, noch doelmatig.

5.3.4. De overschrijding van de redelijke termijn heeft ter zake ook gevolgen voor de beoordeling van de alsnog betwiste tenlasteleggingen

5.3.4.a) Dit geldt vooreerst voor de tweede tenlastelegging betreffende de aanrekening van een te hoge sleutelwaarde voor verstrekkingen die thuis zouden zijn verricht en welke als zittingen in de praktijkkamer werden geattesteerd

Zoals intussen ook door de geintimeerde wordt erkend, blijkt het tijdsverloop in deze zaak de rechten van verdediging ten aanzien van deze inbreuk in het gedrang te brengen

De bedoelde inbreuk is integraal gesteund op getuigenverklaringen, welke van meet af aan in vraag zijn gesteld door de appellant en dit om meerdere redenen, zoals de leeftijd van de getuige, zijn/haar kennis van de feiten, de mogelijke onduidelijkheden in de verklaring en het feit dat de opgegeven locatie in strijd is met de aard van de toegepaste behandeling

Ingevolge het tijdsverloop in deze zaak zijn de mogelijkheden tot controle inzake deze bewijsvoering, de mogelijkheid tot tegenbewijs en tot het stellen van onderzoeksmaatregelen, zoals in ondergeschikte orde gevraagd door de appellant, aangetast. De rechten van verdediging komen hierdoor duidelijk in het gedrang

Om deze reden dient te worden vastgesteld dat de tweede tenlastelegging niet kan worden weerhouden ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn

5.3.4.b) Ook ten aanzien van de derde tenlastelegging blijkt de te lange duur van de procedure de rechten van verdediging in het gedrang te brengen en dit in zoverre deze tenlastelegging betrekking heeft op de wijzigingen van voorschriften door de appellant aangebracht aan de datum of aan de naam van de verzekerde

Het eigenhandig aanbrengen van wijzigingen na de ondertekening van de getuigschriften, werd van meet af aan betwist

De appellant stelt dat de wijzigingen hetzij door de arts zelf gebeurden, hetzij op het voorschrift werden aangebracht alvorens zij door de arts werden ondertekend

Uit de verklaringen van geneesheren waarop de geintimeerde zich beroept, kan worden opgemaakt dat deze artsen eventuele wijzigingen aan datum of naam van de verzekerde toeschrijven aan andere personen dan zichzelf. De verklaringen brengen echter niets bij ten aanzien van de vraag op welk tijdstip de wijzigingen zijn aangebracht aan het voorschrift.

Dit is echter niet zonder belang, aangezien de betrokken artsen bevestigen dat het voorschrift bij verlenging of voortzetting van de behandeling meer dan eens door de appellant werd ingevuld en werd achtergelaten bij de patient om door de betrokken arts te worden nagezien en te worden ondertekend. Deze praktijk wordt overigens op zich niet betwist noch aangeklaagd door de geintimeerde.

In deze omstandigheden rijzen er dan ook pertinente vragen ten aanzien van de gevolgen die al dan niet uit de verklaringen van de betrokken artsen af te leiden zijn en zou verder onderzoek naar de tenlastegelegde feiten dan ook aangewezen zijn.

Hetzelfde geldt voor de aantijging dat de appellant zelf handtekeningen zou hebben geplaatst op de voorschriften, zoals door de geintimeerde werd afgeleid uit de verklaring van de heer. A. De appellant betwist een en ander immers formeel. Ook dit punt verdient nader te worden onderzocht, alvorens er in de gegeven omstandigheden en in het bijzonder gelet op de vragen gesteld door de appellant bij de objectiviteit van deze getuigenverklaring, met afdoende zekerheid kan worden geoordeeld.

Gelet op het tijdsverloop in deze zaak zijn de mogelijkheden tot controle van het bewijsmateriaal, tot het leveren van tegenbewijs of tot het bevelen van onderzoeksmaatregelen echter gehypothekeerd.

Een (schrift)onderzoek naar het tijdstip waarop de wijzigingen zijn aangebracht – nl. vóór of na de ondertekening van het getuigschrift – en/of naar de auteur van de handtekening op het getuigschrift, uit te voeren meer dan 15 jaar na datum, kan niet langer geacht worden met de nodige waarborgen en met afdoende respect voor de rechten van verdediging te kunnen worden uitgevoerd.

Hetzelfde geldt voor een confrontatie van de appellant met de betrokken artsen over de tenlastegelegde feiten. Ook deze mogelijkheid kan ingevolge het tijdsverloop niet geacht worden alsnog een onbetwistbaar bewijs te kunnen opleveren.

Om deze reden moet worden besloten dat het tweede onderdeel van tenlastelegging 3.1. niet kan worden weerhouden ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn.

5.3.5. In zoverre de tenlasteleggingen niet betwist worden, kan de overschrijding van de redelijke termijn niet geacht worden enig gevolg of impact te hebben

De mogelijkheid tot verweer wordt in dit geval niet gehypothecerd

Deze tenlasteleggingen komen aan bod bij de beoordeling ten gronde

5.4. Ten gronde

5.4.1. *Tenlastelegging 1*

De eerste tenlastelegging betreft de aanrekening van niet-uitgevoerde verstrekkingen

De appelland houdt zich ten aanzien van deze inbreuk aan het oordeel van de Kamer van beroep

De inbreuk heeft volgens de vaststellingen opgenomen in de nota voor het Comité betrekking op

- (1) prestaties waarvan de patienten met grote zekerheid konden verklaren dat zij niet zijn uitgevoerd, terwijl zij zeer goed wisten op welke dagen ze jarenlang al dan niet zijn behandeld,
- (2) prestaties aangerekend ten aanzien van verzekerden die in het ziekenhuis verbleven,
- (3) prestaties die dubbel zijn aangerekend

De appelland gaat op deze vaststellingen niet in

Hij stelt enkel in het algemeen dat de inbreuk te wijten is aan administratieve vergissingen in de data van behandeling, terwijl de patienten wel werden behandeld overeenkomstig het voorschrift

Een en ander weerlegt niet dat er om de voormelde redenen sprake is van aanrekening van niet-uitgevoerde prestaties, hetgeen als dusdanig ook niet wordt betwist

Deze tenlastelegging werd terecht weerhouden in de bestreden beslissing

De waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekking werd bepaald op € 2 975,37 en staat ook niet ter discussie.

5.4.2. *Tenlastelegging 3 1 : gebrek aan essentiële gegevens op voorschriften*

De appelland betwist in wezen niet dat hij verstrekkingen heeft

aangerekend op basis van voorschriften die niet aan de reglementaire voorwaarden voldeden omdat essentiële gegevens zoals datum, diagnose, naam van de verzekerde of handtekening van de voorschrijvende geneesheer ontbraken.

Hij betwist evenmin dat deze gegevens gelden als een vergoedbaarheidsvoorwaarde in de zin van artikel 9ter, § 14 van het koninklijk besluit van 24 december 1963

Hij stelt dat hij de betrokken artsen herhaaldelijk op deze onvolkomenheden heeft gewezen en voordien ook heeft geweigerd om de prestaties uit te voeren, doch dat hij daartoe uiteindelijk verplicht werd op risico om zijn patiëntenbestand te verliezen

De moeilijkheden die de appellant aldus aanhaalt, kunnen naar het oordeel van de Kamer van beroep weliswaar verklaren waarom de appellant verkoos om de prestaties alsnog uit te voeren, doch kunnen de inbreuk op zich niet weerleggen noch verantwoorden

De appellant, die reeds eerder op vergelijkbare inbreuken was gewezen en hiervoor ook werd gesanctioneerd, wist of diende te weten dat aan de vergoedbaarheidsvoorwaarden niet was voldaan en dat de bedoelde prestaties bijgevolg niet konden worden aangerekend

De appellant stelt bovendien dat hij tegen de betrokken artsen een klacht heeft ingediend. Uit zijn relaas blijkt echter niet dat dit enige impact zou kunnen hebben op de vastgestelde inbreuk

Het is vooreerst immers de vraag waarop deze klacht betrekking had. Pas wanneer het antwoord hierop bekend is, kan bovendien worden nagegaan of dit enig belang vertoont voor de fouten die de appellant ten laste zijn gelegd. In verband met de bedoelde klacht werd door de appellant echter geen enkele verdere toelichting gegeven. Enige reden tot schorsing van de huidige procedure kan dit dan ook niet opleveren.

Op grond van deze overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de derde tenlastelegging vaststaat in zoverre zij betrekking heeft op het niet betwiste feit van de aanrekening van prestaties op basis van voorschriften waarop essentiële gegevens ontbraken.

De waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd door de geïntimeerde bepaald op € 1 655,14 (cf. blz. 4 conclusie voor de geïntimeerde van 5 augustus 2014). Dit bedrag werd alsnog niet terugbetaald.

5.4.3. Tenlastelegging 3.2.

De aanrekening van verstrekkingen voor één patient in de periode

waarin aan de appellant een verbod van tegemoetkoming, uitgesproken door de Beperkte Kamer en door de Commissie van Beroep was opgelegd, wordt op zich ten slotte ook niet betwist

Deze tenlastelegging werd bijgevolg terecht weerhouden in de bestreden beslissing

De waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op € 110,66 doch werd inmiddels reeds vrijwillig terugbetaald

*
* * *

Besluit

De (actuele) vordering van de geïntimeerde kan gegrond worden verklaard in zoverre gevraagd wordt tenlastelegging 1, tenlastelegging 3.1. betreffende de aanrekening van prestaties op basis van onvolledige voorschriften en tenlastelegging 3.2 te weerhouden

De terugvordering van de geïntimeerde is gegrond voor de alsnog niet terugbetaalde som van € 2.975,37 met betrekking tot tenlastelegging 1 en van € 1.655,14 met betrekking tot tenlastelegging 3.1

Het totaal terug te betalen bedrag is aldus te bepalen op € 4.630,51

De appellant vraagt dat de vordering tot betaling van de intresten op de teruggevorderde bedragen voor het verleden wordt afgewezen ingevolge de jarenlange passieve houding van de geïntimeerde

Zoals ook uitdrukkelijk gesteld door de geïntimeerde, worden er evenwel voor het verleden geen intresten gevorderd op de voormelde hoofdsom.

De intrest die van rechtswege verschuldigd is, loopt overeenkomstig artikel 156, § 1, tweede lid van de ZIV-wet ook pas vanaf de eerste werkdag die volgt op de kennisgeving van de beslissing, en dit tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken, zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest

Er is bijgevolg geen aanleiding om te beslissen tot een schorsing van de intrest voor het verleden

*
* * *

OM DIE REDENEN,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond zoals hierna bepaald

Vernietigt de bestreden beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 28 mei 2004

Opnieuw wijzend

Verklaart de vorderingen van het RIZIV-Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond als volgt

Zegt voor recht dat tenlastelegging 1, tenlastelegging 3.1 betreffende de aanrekening van prestaties op basis van onvolledige voorschriften en tenlastelegging 3 2 te weerhouden te zijn

Zegt dat A. gehouden is de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor de voormelde tenlasteleggingen terug te betalen en dit voor de (alsnog niet vereffende) som van € 4 630,51

Wijst het meer gevorderde af ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn

Wijst de vordering tot betaling van een geldboete af ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 8 juli 2015 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- Mevrouw Marijke Demedts, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep,
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

M VOLCKE

M DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke Demedts, stemgerechtigd magistraat-Voorzitter, en dokters Eva Traey en Marc Dubois, adviesgerechtigde leden, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Simon D'Hooghe en de heer Dirk Verleyen, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van de kinesitherapeuten.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep